

det en eller anden mørk Familjehemmelighed, hans Fars Tungsind havde ruget over, og som fik den fromladne Kancelliraads Øjne til at lyne saa giftigt bag Guldbrillerne? Navnlig efter Rosalies tragiske Død havde han været forfulgt af denne Forestilling om en uafvendelig Forbandelse, der hvilede over Slægten og stadig krævede nye Ofre.

Nu var dette uhyggelige Familjespøgelse paa sin Rundgang gennem Landet — altsaa ogsaa naaet hertil. Havde stillet sig mellem Johannes og ham for at fortsætte sit Ødelæggelsesværk.

»Men det maa ikke ske!« sagde han pludselig til sig selv i Angst og stod op fra Bordet. »For Metas og Børnenes Skyld, for Johannes' og min egen Skyld maa den Ulykke afværges!«

Han vilde endnu en Gang tale med Johannes. Om et Par Dage, naar de begge havde faaet Tid til at sunde sig efter Skuffelsen, vilde han gaa til ham. Han vilde fortælle ham, hvad Meta — næsten som i Forudfølelsen af en Fare — havde forlangt af ham Aftenen før hun blev syg. Han vilde minde ham om deres Ungdoms højtidelige Løfte: altid at holde sammen for at genophygge, hvad Slægtens store Ufredsmand, Farbror Tyge, havde nedbrudt hos Folket med sine fantastiske Digterdrømme.

»Det Løfte skal vi endnu en Gang give hinanden Haanden paa, Johannes!«